

Sygn. akt VI U-upr 754/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 lutego 2022r.

Sąd Rejonowy Gdańsk – Południe w Gdańsku Sekcja ds. Ubezpieczeń Społecznych w VI Wydziale Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	Sędzia Dorota Witkowska
Protokolant:	starszy sekretarz sądowy Iwona Piotrowicz

po rozpoznaniu w dniu 26 stycznia 2022 r. w Gdańsku

na rozprawie

sprawy H. G.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

o odszkodowanie z tyt. wypadku przy pracy

z odwołania od decyzji z dnia 13 lipca 2020 r., znak (...)

I. Zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje powodowi H. G. prawo do odsetek ustawowych za opóźnienie od kwoty wypłaconego w wysokości brutto jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku przy pracy, jakiemu uległ w dniu 22 kwietnia 2017 r., liczonych począwszy od dnia 29 grudnia 2017 r. do dnia 17 lipca 2020 r.,

II. W pozostałym zakresie odwołanie oddala,

III. Nie obciąża powoda kosztami zastępstwa procesowego na rzecz pozwanego w zakresie przegranej sprawy.

Na oryginale właściwy podpis

Sygn. akt VI U 754/20

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 13 lipca 2020 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. odmówił H. G. wypłaty odsetek od wypłaconego w dniu 17 lipca 2020 r. jednorazowego odszkodowania z tytułu długotrwałego uszczerbku na zdrowiu będącego następstwem wypadku przy pracy z dnia 22 kwietnia 2017r.

W uzasadnieniu decyzji pozwany powołując się na art. 118 ust 1 i art. 118 ust. 1a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. 2020.53) wskazał, że decyzję przyznająca świadczenie wydano w dniu 13 lipca 2020 r., gdy wyrok Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 22 czerwca 2020 r. oddalający apelację pozwanego, wpłynął do organu rentowego w dniu 3 lipca 2020 r. Nadto Sąd nie orzekł o

odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji, zatem brak jest podstaw do wypłaty odsetek.

/k. 73 decyzja - akta ZUS/

Od powyższej decyzji w całości odwołał się H. G. wnosząc o wypłacenie odsetek ustawowych od kwoty 2.427,00 zł za okres od daty stawiennictwa na badaniu przez pierwszą komisję lekarską ZUS.

Następnie pismem z dnia 8 marca 2021 r. powód sprecyzował, że wnosi o przyznanie prawa do odsetek naliczonych od kwoty 2.427,00 zł od dnia 14 lipca 2017 r. do dnia 13 lipca 2020 r., co wynosi 501,33 zł oraz powołując się na art. 482 § 1 k.c. wniósł o przyznanie odsetek od kwoty 501,33 zł od dnia wniesienia odwołania do dnia płatności.

W uzasadnieniu odwołania powód wskazał, że sprawa toczyła się 3 lata nie z jego winy, gdyż to Komisja ZUS nie dopatrzyła się u niego uszczerbku na zdrowiu, za co winę ponosi pozwany.

/k. 3 odwołanie, k. 14-16 pismo/

Pozwany Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. wniósł o oddalenie odwołania podtrzymując zaskarżoną decyzję i jej argumentację.

W uzasadnieniu pozwany podkreślił, że decyzja przyznająca świadczenie powodowi została wydana przed upływem 30 dni od wyjaśnienia ostatniej okoliczności w sprawie, za którą należy uznać – zdaniem pozwanego – datę wpływu do organu prawomocnego orzeczenia organu odwoławczego. Jednocześnie pozwany podtrzymał, że nie ponosi odpowiedzialności w opóźnieniu przyznania jednorazowego odszkodowania.

/k. 4-5 odpowiedź na odwołanie/

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 22 kwietnia 2017 r. powód H. G. uległ wypadkowi przy pracy, gdy podczas domykania bramy zakleszczył w niej wskazujący palec prawej ręki, który uległ zmiążdżeniu.

W związku z powyższym wypadkiem powód w dniu 16 października 2017 r. wystąpił do pozwanego z wnioskiem o jednorazowe odszkodowanie.

W postępowaniu orzeczniczo lekarskim przed pozwanym zarówno Lekarz Orzecznik ZUS orzeczeniem z 13 listopada 2017 r. jak i Komisja Lekarska ZUS orzeczeniem z 22 listopada 2017 r. rozpoznając u powoda stan po urazie palca II ręki prawej, nie stwierdziły żadnego uszczerbku na zdrowiu.

Lekarz Orzecznik rozpoznając stan po zgnieceniu paliczka dystalnego ręki prawej, uznał brak następstw urazu paliczka paznokciowego wskaziciela prawego.

Powód nie zgadzając się z powyższym odwołał się do Komisji Lekarskiej ZUS, gdzie podkreślał brak czucia w uszkodzonym palcu i zarzucił m.in., że utracona płytka paznokciowa odrosła, ale czucia w opuszku do końca nie odzyskał, co mu przeszkadza w wielu czynnościach jak pisanie lub łapanie w palce „czegoś małego”.

Komisja lekarska ZUS zbadała powoda i odnotowała zgłaszane przez niego słabsze czucie powierzchowne na palcu, jednak podtrzymała dotychczasowe rozpoznanie bez ustalenia uszczerbku na zdrowiu.

Na tej podstawie decyzją z dnia 28 listopada 2017 r. – a zatem wydaną w terminie 14 dni licząc od daty orzeczenia Komisji Lekarskiej ZUS - pozwany odmówił powodowi prawa do jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku przy pracy, jakiemu uległ w dniu 22 kwietnia 2017 r.

/okoliczności bezsporne/

Od powyższej decyzji powód odwołał się do tut. Sądu, a sprawa toczyła się pod sygnaturą VI U 10/18.

W toku postępowania Sąd I instancji przeprowadził dowód z opinii biegłych sądowych ortopedy W. P. i neurologa A. K. na okoliczność ustalenia czy powód doznał i w jakiej wysokości uszczerbku na zdrowiu w związku z omawianym wypadkiem przy pracy z 22 kwietnia 2017 r.

Biegły sądowy ortopeda rozpoznał u powoda pourazową niedoczulicę wskaziciela prawego oraz ocenił, że spowodowało to 3 % długotrwałego uszczerbku na zdrowiu z poz. 138a tabeli uszczerbków w związku ze zgłaszanymi zaburzeniami czucia. Jednocześnie biegły sądowy neurolog również w badaniu przedmiotowym potwierdził u powoda zaburzenia czucia powierzchniowego na palcu II ręki prawej od strony dłoniowej w zakresie dwóch ostatnich paliczków i ocenił, że z przyczyn neurologicznych u powoda nie doszło do powstania uszczerbku na zdrowiu.

W toku postępowania pozwany kwestionował opinię biegłego ortopedy przy czym różnica sprowadzała się nie do zakwestionowania rozpoznania lekarskiego (pозwany nie kwestionował osłabienia czucia w palcu), ale co do możliwości ustalenia z tego tytułu uszczerbku na zdrowiu w szczególności na podstawie pozycji 138a tabeli uszczerbkowej zarzucając, że warunkiem do ustalenia procentowego uszczerbku na zdrowiu jest stwierdzenie ograniczenia funkcji palca, a takich – zarzucał pozwany - u powoda nie stwierdzono.

Biegły sądowy ortopeda odniósł się do powyższych zarzutów podtrzymując opinię i wskazując, że rola czucia w funkcji ręki jest niepodważalna i ważna, gdzie wiele czynności a zwłaszcza precyzyjnych przy upośledzeniu czucia nie może być prawidłowo wykonanych. Wskazał także, że niedoczulicę palca należy rozumieć „jako inne uszkodzenie”, o jakim mowa w pozycji 138 tabeli uszczerbków i niedoczulica to zaburzenie czucia i upośledzenie czucia, które wskazano w w/w pozycji tabeli uszczerbkowej, a dysfunkcja palca powoda polega właśnie na niedoczulicy opuszki i czucie ręki jest jedną z jej podstawowych funkcji.

Wyrokiem z dnia 8 maja 2019 r. Sąd I instancji zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał powodowi prawo do jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku przy pracy z 22 kwietnia 2017 r. uznając za biegłym sądowym ortopedą, że powód doznał 3% długotrwałego uszczerbku na zdrowiu z pozycji 138a tabeli uszczerbkowej. W uzasadnieniu wyroku Sąd wskazał m.in., że rozpoznanie chorobowe powoda polegające na niedoczulicy pourazowej wskaziciela prawego nie było sporne. Natomiast ustalenie 3% długotrwałego uszczerbku na zdrowiu wynikało z tego, że omawiana pozycja przewiduje wprost wszelkie inne uszkodzenia w obrębie palca wskazującego wymieniając m.in. zmiany czuciowe, co rozpoznano u powoda. Sąd podkreślił również, że rola czucia w funkcji ręki jest niepodważalna i ważna.

Od powyższego wyroku odwołał się pozwany zarzucając m.in. wyciągnięcie wadliwych i nielogicznych wniosków dotyczących wysokości uszczerbku na zdrowiu z opinii ortopedy, który z przyczyn neurologicznych ustalił 3% uszczerbku na zdrowiu mimo, że biegły neurolog z tych samych przyczyn nie widział podstaw do ustalenia uszczerbku na zdrowiu. Zarzucono, że nie doszło do zaburzeń funkcji palca, stąd ustalenia biegłego o procentowym uszczerbku na zdrowiu były bezpodstawne, a Sąd przyjął je mimo zastrzeżeń pozwanego. Zarzucono, że ortopeda z przyczyn neurologicznych ustalił uszczerbek na zdrowiu, gdy biegły neurolog takiego nie ustalił, nadto niedoczulica na ograniczonej niewielkiej przestrzeni nie uzasadniała aż 3% uszczerbku.

Rozpoznając apelację Sąd II instancji dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego neurologa J. K. na okoliczność ustalenia czy powód doznał i w jakiej wysokości uszczerbku na zdrowiu. Biegły potwierdził, że powód doznał 3% uszczerbku na zdrowiu z pozycji 138 a tabeli uszczerbkowej, co stanowi minimalny możliwy do uznania uszczerbek. Nadto biegły wyjaśnił, że pod kątem czysto neurologicznym nie doszło u powoda do uszkodzenia nerwów obwodowych unerwiających zmiążdżony palec, a zatem nie było merytorycznych podstaw do uznania uszczerbku w związku z uszkodzeniem struktur układu nerwowego. Zauważył jednak, że od strony medycznej przy urazie zmiążdżeniowym dochodzi do uszkodzenia kolejnych struktur – skóry, tkanki podskórnej mięśniowej i kostno stawowej i z tych uszkodzeń wynikają zaburzenia czucia danej okolicy. Przy urazie palca wskazującego wg tabeli uszczerbkowej objawy te są kwalifikowane jako powikłania czuciowe po urazie, ale wynikające z pierwotnego uszkodzenia tkanek palca

a nie samych struktur nerwowych. Stwierdzone zatem przez ortopedę uszkodzenie palca powodujące zaburzenia czucia tej okolicy nie koliduje ze stwierdzeniem braku uszczerbku od strony czysto neurologicznej tj. braku uszkodzeń pierwotnie samych struktur układu nerwowego. Dalej biegły wyjaśnił, że utrzymujące się zaburzenie czucia w palcu wskazującym jak najbardziej może upośledzać codzienne funkcjonowanie w zakresie precyzyjnych czynności manualnych, objaw ten jest istotny i kwalifikuje się do uznania uszczerbku na zdrowiu w tym zakresie a pozycja 138a tabeli uszczerbkowej była właściwa i odzwierciedlała najbardziej uszczerbek na zdrowiu powoda.

Wyrokiem z dnia 22 czerwca 2020 r. Sąd Okręgowy w Gdańsku oddalił apelację pozwanego. Wyrok Sądu Okręgowego w Gdańsku wraz z uzasadnieniem sporządzonym na wniosek pozwanego wpłynął do pozwanego w dniu 2 lipca 2020 r.

/bezsporne/

Następnie decyzją z dnia 13 lipca 2020 r. w związku z powyższym wyrokiem Sądu Okręgowego w Gdańsku, pozwany przyznał powodowi jednorazowe odszkodowanie z tytułu długotrwałego uszczerbku na zdrowiu będącego następstwem wypadku przy pracy jakiemu uległ w dniu 22 kwietnia 2017 r. na podstawie wyroku tut. Sądu, który ustalił 3 % długotrwałego uszczerbku na zdrowiu, co stanowiło odszkodowanie w wysokości 2.427,00 zł.

/okoliczność bezsporna/

Wyplata jednorazowego odszkodowania nastąpiła w dniu 17 lipca 2020 r.

/bezsporne, informacja w piśmie pozwanego k. 20 przyznana przez powoda na rozprawie 26 stycznia 2022 r. – k.34 e-protokół/

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny był bezsporny. Wynikał wprost ze zgodnych oświadczeń stron oraz dokumentów powstałych na poszczególnych etapach sporu o prawo do jednorazowego odszkodowania na rzecz powoda.

Strony wiodły spór o to, czy w okolicznościach wypłaconego jednorazowego odszkodowania należą się powodowi odsetki.

Kwestię prawa do odsetek reguluje art. 85 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (t.j. Dz.U.2020r.266, ze zm. - zwana dalej ustawą systemową). Stanowi on, że jeżeli Zakład - w terminach przewidzianych w przepisach określających zasady przyznawania i wypłacania świadczeń pieniężnych z ubezpieczeń społecznych lub świadczeń zleconych do wypłaty na mocy odrębnych przepisów albo umów międzynarodowych - nie ustalił prawa do świadczenia lub nie wypłacił tego świadczenia, jest obowiązany do wypłaty odsetek od tego świadczenia w wysokości odsetek ustawowych określonych przepisami prawa cywilnego. Nie dotyczy to przypadku, gdy opóźnienie w przyznaniu lub wypłaceniu świadczenia jest następstwem okoliczności, za które Zakład nie ponosi odpowiedzialności.

Jak z powyższego wynika, warunkiem uniknięcia odpowiedzialności przez pozwanego z tytułu odsetek, jest ustalenie, że pozwany nie ponosi odpowiedzialności za opóźnienie w przyznaniu lub wypłacie odszkodowania.

Oceniając w tej mierze Sąd miał na uwadze, że zgodnie z utrwalonym stanowiskiem judykatury, organ emerytalno-rentowy jest zobowiązany do wypłaty odsetek od opóźnionego ustalenia i wypłat świadczenia ubezpieczeniowego, gdy opóźnienie to zostało spowodowane błędem tego organu (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 30 września 1997r., III AUa 332/97, OSA 1998/9/31, podobnie wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z 24 czerwca 1997r., Apel-Lub 1997/3/17, wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 19 września 2001 r., OSA 2002/4/17). Organ rentowy może uwolnić się od obowiązku wypłaty odsetek, jeśli wykaze, że opóźnienie w wypłaceniu świadczenia było następstwem okoliczności, za które nie ponosi odpowiedzialności (art. 85 ust. 1 zdanie drugie ustawy o systemie

ubezpieczeń społecznych). Niewystarczające jest więc wykazanie wyłącznie braku winy w odmowie wypłaty świadczenia, ale konieczne jest także stwierdzenie, że po stronie organu rentowego nie występowały żadne okoliczności, za które ponosi on odpowiedzialność.

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy Sąd uznał, że odsetki, wbrew stanowisku pozwanego, są należne powodowi. Pozwany ponosi bowiem odpowiedzialność za nie przyznanie i nie wypłacenie w terminie jednorazowego odszkodowania, gdyż – zdaniem Sądu - miał możliwość i środki, aby ustalić omawiane uprawnienie powoda we właściwym terminie i w takim samym rozmiarze, jak to uczyniono dopiero w prawomocnym wyroku w sprawie VIU 10/18.

W tym zakresie należy mieć na uwadze, że uraz polegający na pourazowej niedoczulicy wskaziciela prawego powodującej osłabienie czucia w palcu, nie był sporny między stronami. W ocenie Sądu dokładna analiza załącznika do Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18 grudnia 2002 r. w sprawie szczegółowych zasad orzekania o stałym i długotrwałym uszczerbku na zdrowiu, trybu postępowania przy ustalaniu tego uszczerbku oraz postępowania o wypłatę jednorazowego odszkodowania (t.j. Dz.U. 2013.954) – tzw. tabeli uszczerbkowej – nie pozostawiała wątpliwości a w szczególności dla osoby posiadającej wiedzę specjalną z zakresu medycyny, że taki uraz jak rozpoznano u powoda mieści się wprost pod pozycją 138a tabeli uszczerbkowej pod pojęciem „zmian czucia w obrębie palca wskazującego” przewidując dla palca prawego granice uszczerbku na zdrowiu w wysokości od 3 do 8 % w zależności od ograniczenia funkcji. Doświadczenie życiowe przeciętnej osoby potwierdza, że zmiany czucia w palcu wpływają zaburzająco na jego funkcje upośledzając na przykład chwytanie lub trzymanie różnych przedmiotów czy wykonywanie precyzyjnych prac manualnych. Biegły sądowy ortopeda i neurolog J. K. potwierdzili taki wniosek odwołując się do wiedzy medycznej. Biegły neurolog A. K. rozpoznając zaburzenia czucia o charakterze powierzchniowym, nie wypowiedział się w ogóle w kwestii ich wpływu na funkcje palca ograniczając się do oceny takich zaburzeń wyłącznie jako ewentualnych uszkodzeń o charakterze ściśle neurologicznym (zawarł w opinii podkreślenie wyłuszczonej czcionką, że „nie stwierdza uszczerbku na zdrowiu z przyczyn neurologicznych”). Zauważyć także należy, że opinię przed nim wydał już biegły sądowy ortopeda, który dokonał oceny uszczerbku wynikającej ze zmian czucia palca na podstawie pozycji 138a tabeli uszczerbkowej. Natomiast pozwany od początku sprawy – w przeciwieństwie do Sądu i powoda - dysponował wiedzą medyczną, którą czerpał od swoich orzeczników występujących w roli czy to lekarza orzecznika czy komisji lekarskiej, zatem w ocenie Sądu mógł już na etapie postępowania orzeczniczego przed wydaniem decyzji z dnia 28 listopada 2017 r. (znak: (...)) dokonać prawidłowych ustaleń co do rodzaju i wysokości uszczerbku na zdrowiu powoda. Zarzuty podnoszone przez pozwanego opierały się na stanowisku Przewodniczącej Komisji Lekarskich ZUS, a zatem osoby również dysponującej wiedzą specjalną konieczną w niniejszej sprawie. W konsekwencji błędne forsowanie zarzutów o braku upośledzenia funkcji palca w sytuacji, gdy został obarczony zmianami czuciowymi oraz zarzutów opartych na założeniu, że przyczyną zmian czuciowych mogą być wyłącznie uszkodzenia neurologiczne i jedynym uprawnionym w tych okolicznościach do ich oceny jest specjalista neurolog, jest okolicznością, za którą pozwany ponosi odpowiedzialność i dalej, że ponosi odpowiedzialność za to, że nie ustalił prawa do jednorazowego odszkodowania i nie wypłacił tego świadczenia w terminie.

Sąd podziela stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w postanowieniu z dnia 13 listopada 2008r. w sprawie II UK 208/08, zgodnie z którym, jeśli organ rentowy wydał bezprawną decyzję o odmowie wypłaty świadczenia w sytuacji, gdy możliwe było wydanie decyzji zgodnej z prawem, w szczególności gdy ubezpieczony wykazał wszelkie przesłanki niezbędne dla przyznania świadczenia, to opóźnienie nie jest następstwem okoliczności, za które organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności w rozumieniu art. 85 ustawy z dnia 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych. W wyroku Sądu Najwyższego z dnia 19 listopada 1999r., II UKN 191/99, OSNP 2001/4/123 stwierdzono zaś, że jeżeli organ rentowy nieprawidłowo ustalił przesłanki przysługiwania lub nieprzysługiwania świadczenia, powinien się liczyć z odpowiedzialnością, gdy w toku postępowania przed sądem na skutek odwołania ubezpieczonego zostanie ustalone, że ustalenia te były nieprawidłowe, i odpowiedzialność ta obejmuje także obowiązek zapłaty odsetek od należnych świadczeń, czyli odsetek od dnia następującego po dniu, w którym wypłata świadczenia nastąpiłaby, gdyby nie błąd organu. Dotyczy to takiej sytuacji, gdy organ rentowy w momencie gdy rozstrzygał sprawę, miał

możliwość zweryfikowania swojego stanowiska i prawidłowego ustalenia spornych okoliczności. Kiedy więc tego nie uczyni, nie wykorzysta w pełni dostępnych środków, by prawidłowo ustalić tę okoliczność, natomiast następnie sąd rozpatrujący odwołanie stwierdzi, iż prawidłowo ustalone okoliczności pozwalają na inne rozstrzygnięcie i zmienia zaskarżoną decyzję ZUS, to organ ten musi się liczyć z konsekwencją takiej sytuacji i powstaniem prawa do odsetek. Jak słusznie wskazał Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 9 marca 2001r., II UKN 402/00, OSNP 2002/20/501, przepisy przewidują odsetki ustawowe w sytuacji, gdy organ rentowy w określonych przepisami terminach nie ustalił prawa do świadczenia lub nie wypłacił świadczenia. Określenie „nie ustalił prawa do świadczenia” oznacza zarówno niewydanie w terminie decyzji przyznającej świadczenie, jak i wydanie decyzji odmawiającej przyznania świadczenia mimo spełnienia warunków do jego uzyskania. Sąd Najwyższy podkreślił, że wobec takiej regulacji przyznanie lub podwyższenie świadczenia na mocy wyroku sądowego zmieniającego decyzję organu rentowego przesądza o obowiązku zapłaty odsetek od daty, od której świadczenie powinno być wypłacone. Ostatecznie w wyroku z dnia 21 czerwca 2012r., III UK 110/11, LEX nr 1227452, G. Prawna 2012/230/9, Sąd Najwyższy stwierdził, że organ rentowy musi zapłacić odsetki od nieprzyznanego w terminie świadczenia, jeżeli sąd przyznał prawo do niego na podstawie dokumentów już znanych zakładowi.

Termin w jakim należało ustalić i wypłacić powodowi jednorazowe odszkodowanie wynikał z art. 15 ustawy z dnia 30 października 2002r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (t.j. Dz.U.2017.1773, ze zm. – dalej jako: ustawa wypadkowa). Zgodnie z wymienionym przepisem przyznanie lub odmowa przyznania jednorazowego odszkodowania oraz ustalenie jego wysokości następuje w drodze decyzji Zakładu którą Zakład wydaje w ciągu 14 dni od dnia:

- 1) otrzymania orzeczenia lekarza orzecznika lub komisji lekarskiej;
- 2) wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji,

a jeżeli w wyniku decyzji zostało ustalone prawo do jednorazowego odszkodowania oraz jego wysokość, Zakład dokonuje z urzędu wypłaty odszkodowania w terminie 30 dni od dnia wydania decyzji.

Decyzja odmawiająca powodowi prawa do jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku przy pracy z 22 kwietnia 2017 r. została wydana 28 listopada 2017 r. z zachowaniem terminu z art. 15 ust. 2 pkt 1 ustawy wypadkowej. W świetle tego, co wyżej powiedziano pozwany ponosi – zdaniem Sądu - odpowiedzialność za to, że omawiana decyzja była nieprawidłowa wskutek błędów popełnionych przez pozwanego na etapie orzeczniczym, a zatem w konsekwencji uznać należało, że już w dacie tej decyzji tj. 28 listopada 2017 r. możliwe było wydanie decyzji prawidłowej, a w konsekwencji wypłata odszkodowania mogła nastąpić w terminie 30 dni od tej daty, zatem do 28 grudnia 2017 r. powodując, że od 29 grudnia 2017 r. pozwany popadł w opóźnienie aż do 17 lipca 2020 r., kiedy dokonał wypłaty należnego odszkodowania. W konsekwencji za ten okres opóźnienia należne były powodowi odsetki i dlatego Sąd na podstawie art. 477¹⁴ § 2 kpc w zw. z § 2 Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 1 lutego 1999r. w sprawie szczegółowych zasad wypłacania odsetek za opóźnienie w ustaleniu lub wypłacie świadczeń z ubezpieczeń społecznych (Dz.U.99.12.104) zmienił zaskarżoną decyzję i orzekł jak w punkcie I wyroku.

Powyższych ustaleń nie zmienia okoliczność, że Sądy obu instancji w sprawie VIU 10/18 nie stwierdziły odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania zaskarżonej decyzji. Po pierwsze w ocenie Sądu pozwany ustalił ostatnią okoliczność do wydania decyzji w przedmiocie prawa do jednorazowego odszkodowania, bowiem uzyskał orzeczenie Komisji Lekarskiej ZUS, które jednak było błędne, co wyjaśniono wyżej. Nadto jak stwierdził Sąd Najwyższy w uchwale z 24 marca 2011 r. (I UZP 2/11 OSNP 2011/19-20/255), brak orzeczenia w przedmiocie odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń nie przesądza o tym, że ZUS nie ponosi odpowiedzialności.

Sąd nie uznał, aby zasadne było żądanie powoda przyznania kwoty skapitalizowanych odsetek oraz odsetek od tych odsetek na podstawie art. 482 § 1 kpc (k. 14-16). Zauważyć należy, że sprawa niniejsza należy do spraw z zakresu ubezpieczeń społecznych i podstawą prawa do odsetek jest art. 85 ustawy systemowej. Jednocześnie przepisy prawa

ubezpieczeń społecznych, zgodnie z ugruntowaną linią orzecniczą należy interpretować w sposób ścisły, z uwagi na to, iż mają one charakter bezwzględnie obowiązujący. Należy uznać, że tworzą system prawa ścisłego, zamkniętego. Tym samym, nie mogą być interpretowane rozszerzająco, zwłaszcza przy zastosowaniu reguł wykładni aksjologicznej (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 grudnia 2005r., sygn.. akt I UK 104/05 Lex nr 176313). W konsekwencji uznać należy również brak podstaw do stosowania kodeksu cywilnego do stosunków ubezpieczenia społecznego bez wyraźnego odesłania do tych przepisów.

Mając powyższe na uwadze Sąd na podstawie art. 477¹⁴ § 1 kpc oddalił odwołanie co do żądania odsetek od innych dat niż uwzględnił oraz co do żądania odsetek od odsetek j/w.

Sąd na podstawie art. 102 kpc nie obciążył powoda kosztami zastępstwa procesowego na rzecz pozwanego uznając, że w istocie powód uległ tylko co do nieznaczej części swego żądania.

Na oryginale właściwy podpis